

то друштво су ушле готово све немачке покрајине, вароши, трговачке коморе и трговачки и индустријски кругови целе земље. Немачка влада издаје велике своте новаца за припремне радове. Цени се да ће израда овога канала стати око 5 милијарди марака.

(Annales de Géographie, 1921, 15 mars. с. 141—144).

П. С. Ј.

О насељавању Словена у Малој Азији и Сирији од 7—10 века. — L. Niederle: K slovanské kolonisaci M. Asie a Syrie v VII—X století. Съ картою. („Статьи по славяновѣдѣнію“. Выпускъ II. Подъ редакціею орд. акад. В. И. Ламанскаго. С.-Петербургъ. 1906. Стр. 379—386).

Досадашњем знању о насељавању Словена са Балканскога Полуострва по Малој Азији додаје Нидерле нове податке. До сад се, поглавито по испитивањима Ламанскога и Панченка, знало, да су се Словени у пет махова насељавали по Малој Азији: најпре око средине седмог века у опсикијску област (одмах за Хелеспонтом); затим 664 године се помиње, да је 5000 Словена прешло к Арабљанима и насељено у Сирији, близу Апамеје, а ово насељавање значи, да је морало већ бити у Малој Азији или већих насеобина словенских или ратничких хорда њихових; даље, 688 год., Јустинијан II је из околине Солуна населио мноштво Словена у поменути опсикијску област, а после је велики број тих Словена прешао к Арабљанима и населио се у Сирији (у Антиохији и у месту Хорусу); 762 год. преселило се 208.000 Словена из бугарске области у Малу Азију на реку Артану крај мора недалеко од ушћа Босфорова; најзад, цар Јован Комнен (1118—1143) преселио је део Срба у никомедијски крај.

Нидерле је пак нашао у арабљанским изворима приличан број спомена о још неким местима и пределима, у којима су Словени били или поуздано или вероватно насељени, осим оних који се помињу у познатим сеобама. Тако: Лулу, тврђава на међама Кападокије и Сирије; Хисн-ас-Сакалиба („тврђава Словена“), у истом пределу; Хисн-Зијад, с десне стране Еуфратове, међу Амидом и Малатијом; Хусус, недалеко од Куфе над Еуфратом; по Ани Комненовој τὸ Σδλαβοῦν, негде у западној Сирији.

Ј. Ердељановић

Стогодишњица Географског Друштва у Паризу. — Географско Друштво у Паризу, које спада у најстарија друштва те врсте, прославило је од 4.—7. јула ове године стогодишњицу свога живота и рада.

У почетку друштво је имало да се бори са великим тешкоћама. Међу њима је била највећа та, што је било мало интересовање света за Географију. Број чланова у почетку опада тако да их је 1840 год. било 145; све до 1860. год. није достигнут број 300. За то је кривица била с једне стране до наставе у нижим школама, где је Географија представљала досадну номенкатуру, а с друге стране она је на универзитетима била везана за историју.

Ако се прелиста друштвени часопис *Bulletin*, који је почео излазити 1822 г., видеће се поред историје Географије XIX века и цео велики рад овога друштва.

Први рад, с обзиром на потребе XIX века, био је у испитивању нових области, да би се попуниле празнине у географским картама. У овим испитивањима Французи заузимају скромно место. Њихови морнари од 1815—40 год. баве се испитивањима Тихог Океана. Поред тога вршили су и испитивања на копну. *René Caillié* путује 1827.—8. из Сенегала у Тимбукту и преко Сахаре у Мароко.